

ע"פ 20669/05/14 - המערער, דב בן שור נגד המשיבה, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 20669-05-14 בן שור נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופטת נאוה בן אור
כב' השופט רפאל יעקובי
כב' השופט רם וינוגרד

דב בן שור על ידי ב"כ עו"ד ודים שוב, הסניגוריה הציבורית
מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי),
עו"ד ליזו וולפוס

המערער
נגד
המשיבה

פסק דין

1. בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת א' זיסקינד) הרשיע את המערער בעבירות תקיפה ואיומים (סעיפים 379 ו-192 לחוק העונשין התשל"ז-1977) בהכרעת דין מיום 15.10.13, וגזר עליו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 160 שעות ומאסר על תנאי.

הערעור שלפנינו מופנה כנגד הכרעת הדין בלבד.

2. האירוע נשוא כתב האישום אירע ב- 27.4.07, בשטח המצוי בסמוך ליישוב פני חבר. בכתב האישום ייחסה המשיבה למערער את תקיפתם של ארבעה אנשים: אריק אשרמן, ויוי צורי, מרקו רימיני וחוסין מנצורה. על פי הנטען, הגיעו הארבעה לשטח האמור במטרה לרעות צאן ולעבד את האדמה. בשלב מסוים הגיע המערער למקום, כשהוא אוחז בידו אלת פלסטיק שחורה, ניגש לוויי צורי (להלן: **ויוי**), שהחזיקה במצלמה ועסקה בתיעוד האירוע ודרש ממנה למסור לו את המצלמה. לאחר מכן תפס אותה בידה הימנית ועיקם אותה, וכן קרע את רצועת המצלמה. ויוי ניסתה להגן על המצלמה ונשכבה עליה עם הפנים לאדמה. המערער המשיך לצעוק עליה שתיתן לו את המצלמה, והנוכחים במקום נאלצו להגן עליה מפניו.

בשלב זה הגיע למקום אריק אשרמן (להלן: **אריק**). המערער פנה אליו כשהוא אוחז באלת הפלסטיק האמורה, תפס אותו בצווארו, סטר לו ודחף אותו בחזה באמצעות האלה. המערער אף ניסה להפיל את אריק לאדמה ואמר לו שירצח אותו ואת בני משפחתו.

המערער המשיך וצעק "אני לא טיפש, שברתי את המצלמות ולא תהיה שום עדות פה". או אז החל לרדוף אחרי מרקו רימיני (להלן: **מרקו**), שעמד וצילם את המתרחש באמצעות מצלמת וידיאו. המערער רדף אחרי מרקו ובשלב זה

הצטרף אליו אדם נוסף שהואשם באותו כתב אישום, מלכיאל בן ברוך שמו. בעת שאריק ניסה לגונן על מרקו, ניסה מלכיאל לתפוס אותו ולהפילו ארצה. בינתיים הצליח המערער להפיל את מרקו ארצה, ומלכיאל הצטרף אליו, תפס בידיו של מרקו, חיבק אותו והפיל אותו ארצה כשהוא מנסה לקחת ממנו את המצלמה.

כתב האישום ממשיך ומפרט כי בשלב מסוים תקף המערער את חוסין מנצורה (להלן: **חוסין**), שישב על אבן בשטח האמור, ונתן לו אגרוף בחזה.

3. המערער זוכה מן העבירה של תקיפת אריק אולם הורשע בעבירת האיומים כלפיו; המערער הורשע בעבירה של תקיפת מרקו ובעבירה של תקיפת ויוי, וזוכה מן העבירה של תקיפת חוסין. הנאשם הנוסף, מלכיאל, זוכה מן הספק מעבירת התקיפה שיוחסה לו (עבירת האיומים יוחסה רק למערער).

הכרעת הדין בבית משפט קמא

4. ככלל, נמנע בית המשפט מהרשעה כל אימת שהייתה לפניו עדות יחידה.

על פי תפישה זו, זיכה בית המשפט את המערער מתקיפתו של אריק, והרשיעו בעבירת האיומים כלפיו. בכל הנוגע לתקיפה, העיד אריק כי הנאשם היכה אותו באלה וסטר לו, וכן איים עליו. עדותו בנוגע לאיומים נתמכה בעדותה של העדה חוה לוי, שבית המשפט האמין לה. העדה העידה, בנוסף, כי המערער החזיק באלה אולם לא העידה כי המערער (או הנאשם האחר) תקף את אריק או כי אריק תקף את המערער או את חברו (עניין זה רלוונטי לטענת האכיפה הבררנית כפי שיובהר בהמשך). משכך ראה בית המשפט לזכות את המערער מתקיפתו של אריק.

5. בכל הנוגע לתקיפת מרקו הרשיע בית המשפט את המערער לאחר שמצא תמיכה לגרסתם של אריק ומרקו בעניין זה בקלטת (ת/4) שצילם מרקו במהלך האירוע, והמתעדת את התנהגותו התוקפנית של המערער, בשל רצונו לחטוף מן הנוכחים מצלמות שתיעדו את האירוע. בית המשפט דחה את גרסתו של המערער לפיה רק רצה לראות אם מרקו אוחז בידיו את מצלמתו שלו, שנעלמה. גרסה זו, על פי ממצאי בית המשפט, אינה ראויה לאמון שכן מן הקלטת עולה כי למערער חרה שהוסרט והוא הודה בכך בעדותו. זו גם הסיבה שפעל בדרך כוחנית כדי לחטוף את המצלמה של מרקו (וגם של ויוי). זאת ועוד, לכל אורך הקלטת לא נשמע המערער כי הוא מבקש לראות אם המדובר במצלמה שלו, והעדויות מלמדות כי המערער רדף אחרי מרקו והפילו לארץ, וגם ויוי העידה כי המערער דרש ממנה את המצלמה ולא הסביר מדוע. בנוסף, גם אם פעל המערער לשם השבת מצלמתו, התנהלותו חורגת מן הסביר ולא רשאי היה לתקוף את מרקו לשם כך. בהקשר זה הוסיף בית המשפט ודחה את מענה של המערער לאישום ולפיו אריק שבר את מצלמתו, שכן אינו מתיישב עם גרסתו לפיה אלמוני חטף אותה ממנו. גם טענתו לפיה מצא את מצלמתו כעבור שבוע, כשהיא שבורה לא הוכחה, ובית המשפט לא האמין למערער בעניין זה. בית המשפט הוסיף ודחה את טענת המערער לפיה אריק הגיב בתוקפנות, דחפו ושבר את משקפיו. טענה זו, כך קבע בית המשפט, לא רק שאינה נתמכת בעדויות אחרות, אלא שמהנסיבות עולה כי יתכן בהחלט שהמשקפיים נשברו במהלך המרדף והמאבק במרקו. ולבסוף דחה את המשפט את הטענה לפיה סופה של הקלטת, המתעד שיחה רגועה בין המערער וחברו לבין המתלוננים, מעיד על כך

שטענות המתלוננים לגבי מעשי התקיפה אינן אמת. בעניין זה ראה בית המשפט לסמוך על גרסת המתלוננים לפיה כשהגיעו חיילים לשטח נרגעו הרוחות.

נוכח כל אלה קבע בית המשפט כי הוכח שהמערער תקף את מרקו תוך תפיסת ידו והטייתה לאחור, לצדדים וקדימה על מנת ליטול ממנו, שלא כדין, את מצלמת הוידאו שלו. תוך כדי המאבק נפלו השניים לארץ כשהמערער ממשיך למשוך את המצלמה, אולם אריק הצליח לקחת אותה ממרקו ולהתרחק מן המקום. כתוצאה מן התקיפה נפל מרקו לארץ, קיבל מכה בכתף, חולצתו נקרעה וכן נקרע נרתיק המצלמה.

6. אשר לתקיפת ווי נתן בית המשפט אמון בעדותה ובעדות חברתה חוה לוי. ווי העידה כי המערער ניסה ליטול ממנה את המצלמה בכוח. כדי למנוע זאת היא חיבקה את המצלמה ונשכבה עליה, על הרצפה. המערער בעט באדמה שמסביבה, משך את מצלמתה וכתוצאה מכך התעקמה ידה. חוה לוי העידה כי המערער רצה לקחת מווי את המצלמה "באופן מאוד אלים". ווי נפלה, אולם חוה לוי אינה זוכרת מדוע, והמערער בעט מסביבה.

גרסתו של המערער הייתה כי הן ווי והן חוה נפלו לארץ בלא שתקף אותן. בית המשפט דחה גרסה זו כבלתי סבירה, ומצא כי שיטת פעולתו, היינו חטיפת מצלמות אלימה תוך הפלת ווי כתוצאה מכך לארץ, ומשיכת המצלמה מידיה בכוח בעודה שוכבת עליה תוך עיקום ידה, בדיוק כפי שנהג במרקו, כל אלה מהווים מעשי תקיפה של ממש, לרבות הבעיטות שבעט סביב ווי בעפר האדמה. יצוין כי בית המשפט סבר כי עצם הבעיטות הן "חלק בלתי נפרד מאקט התקיפה באמצעות העפר והאדמה". בתוך כך דחה בית המשפט את טענת המערער לפיה לא נחקר כלל ביחס לתקיפתה של ווי, שכן ניתן לראות בהודעתו ת/1 כי נשאל על כך שתקף את אחת הנשים במקום והשיב בשלילה.

7. כאמור, בית המשפט זיכה את המערער מהתקיפה שיוחסה לו כלפי חוסין מנצורה, שכן מצא סתירות בעדויות הרלוונטיות לעניין זה, והגיע למסקנה כי לא הוצגה תשתית ראייתית מספקת לביסוס מעשה התקיפה האמור.

8. על כל אלה, בית המשפט דחה את טענות המערער ביחס לאכיפה בררנית ולהגנה מן הצדק. המערער טען, כי המתלוננים הסלימו את האירוע והגיעו, בכוונת מכוון, כשהם מצוידים במצלמות על מנת להסריט את התגובות למעשים שהם יזמו. הם נכנסו לשטח שהוכרז כאדמת מדינה ללא היתר, על אף שבקשתם להגיע למקום נדחתה על ידי רשויות הצבא. משכך, חטאה המדינה באכיפה בררנית משנמנעה מהגשת כתב אישום נגד המתלוננים ונגד הפלסטינים שבאו עימם, בעבירה של הסגת גבול. עוד טען המערער כי המתלוננים תקפו אותו ואיימו עליו, אולם נגדם לא הוגש כתב אישום, וגם בכך מתבטאת האכיפה הבררנית. בנסיבות אלה, כך נטען, היה על בית המשפט לבטל את כתב האישום מטעמים של הגנה מן הצדק.

בית המשפט דחה, כאמור, טענות אלה, מן הטעם שגם אם הסיגו המתלוננים והפלסטינים גבול, הרי שאין בכך משום היתר למערער לבצע עבירות תקיפה או איומים ואין זה מסמכותו להשליט חוק וסדר, לא כל שכן כשאין המדובר באדמות השייכות לו. עוד ציין בית המשפט כי כפי שהמתלוננים והפלסטינים הסיגו גבול, גם המערער הוא בבחינת מסיג גבול על אותה אדמה, ואיש לא הועמד לדין בעבירה זו. זאת ועוד, אין להשוות בין עבירה של הסגת גבול לבין עבירות

אלימות, ועל כן ההימנעות מהגשת כתב אישום בהסגת גבול כלפי המתלוננים אינה מבססת טענה של אכיפה בררנית. אשר לטענה כי דווקא המתלוננים או מי מהם תקפו את המערער, בית המשפט לא מצא ביסוס ראייתי לטענה זו, ולפיכך, ממילא, לא נמצא בסיס לקבלת הטענה בדבר אכיפה בררנית.

הטענות בערעור

9. המערער טוען, כי בית המשפט נתן את הכרעת דינו בעבור שנתיים ממועד שמיעת הראיות. מאחר שהכרעת הדין נשענת כולה על ממצאי מהימנות, הרי שלא יתכן כי בית המשפט יכול היה להסיק מסקנות כאלה בעבור זמן כה רב. משכך, נגרם למערער עיוות דין ודי בכך להביא לזיכויו.

10. לגופו של עניין טוען המערער כי הרשעתו בעבירת תקיפה בנוגע לויזי אינה יכולה לעמוד, שכן אין בבעיטות בקרקע משום "מעשה תקיפה". עוד טוען הוא, כי לא ניתנה לו הזדמנות הוגנת למסור גרסה בעניין זה בחקירה, שכן השאלה שהופנתה אליו הייתה שאלה כללית האם תקף את אחת הנשים שהיו שם, אולם היו שם יותר מאישה אחת. בכל הנוגע להרשעתו בעבירת איומים כלפי אריק נטען, כי בית המשפט התעלם מכך שהוכח פוזיטיבית במהלך הדיון שאריק אינו דובר אמת בנקודות חשובות, מכך שהוכח שאריק התעלם מהוראות כוחות הביטחון, ומן הראיות החפציות התומכות באופן מובהק בכך שהמערער הותקף על יד אריק. העובדה שבית המשפט נמנע מלאמץ את עדותו של אריק במלואה וזיכה את המערער מעבירת התקיפה כלפיו צריכה הייתה להוביל למסקנה כי אין ליתן אמון בעדותו כלל ועיקר. באשר להרשעתו בתקיפתו של מרקו טוען המערער כי בית המשפט התעלם מן העובדה שגרסתו נתמכת בעדויות עדי התביעה דווקא, ומן העובדה שמרקו הוא פעיל פוליטי קיצוני ולפיכך בעל מניע מובהק. יתרה מזאת, בית המשפט לא נתן אמון בגרסתו הכבושה של מרקו בכל הנוגע לתקיפתו על ידי הנאשם האחר, ולפיכך לא היה מקום ליתן אמון בחלק אחר של גרסתו.

11. בנוסף חזר המערער על טענותיו בעניין האכיפה הבררנית והגנה מן הצדק.

טענות המשיבה

12. המשיבה תומכת בהכרעת הדין מטעמיה. לטענת המשיבה, הקלטת מהווה ראיה אובייקטיבית המחזקת את גרסאותיהם של אריק ומרקו. בכל הנוגע לתקיפתה של ויוי סבורה המשיבה כי גם בעיטות בקרקע סביב אדם השוכב עליה מהוות מעשה תקיפה, מכל מקום, הניסיון לחטוף את המצלמה מידיה תוך עיקום היד ודאי מהווה עבירה של תקיפה.

דין והכרעה

13. נסיר תחילה מן הפרק את הטענות בדבר אכיפה בררנית והגנה מן הצדק.

לא יכולה להיות מחלוקת, כי הן המתלוננים והפלסטינים והן המערער (וחברו לאישום) היו בבחינת מסיגי גבול בשטח שהוכרז כאדמות מדינה. איש מהם לא הועמד לדין ומשכך אין מקום לטענת אפליה בהקשר זה. ככל שהמערער סבר כי המתלוננים והפלסטינים שהגיעו למקום הם מסיגי גבול, היה עליו לפנות לרשויות הצבא על מנת שיביאו לסילוקם מן השטח, ובצדק קבע בית משפט קמא כי אין נתונה למערער סמכות לפעול תחת הרשויות המוסמכות. כך גם אנו בדעה, כפי שהעיר בית המשפט, כי אין זה בלתי סביר ליזום הליכים פליליים במקרה של עבירות אלימות, ולהימנע מכך כשהמדובר בהסגת גבול גרידא. לא למותר להוסיף, כי הפרובוקציה שיצרו המתלוננים והפלסטינים, לטענת המערער, לא הופנתה כלפיו, שהרי האדמה בה מדובר אינה קניינו הפרטי.

אשר לאלימות - בית המשפט מצא כי לא היו בידי המשטרה ראיות למעשי אלימות מצד המתלוננים, ולא מצאנו כי נפלה שגגה במסקנתו. בהקשר זה נעיר, כי צפייה בקלטת ת/4 מלמדת כי דווקא התנהלותו של המערער היא שהתאפיינה בתוקפנות.

14. בכל הנוגע לטענה בדבר עיבור הזמן והשפעת עובדה זו על קביעת ממצאי מהימנות נאמר, כי הכרעת דינו של בית משפט קמא נשענת במידה לא מועטה על הקלטת ת/4 ועל ניתוח שבהיגיון את גרסאות המעורבים - ניתוח שעבור הזמן אינו משפיע על תקפותו. נוסף ונזכיר, כי גישתו של בית משפט קמא הייתה זהירה עד מאוד, והוא נמנע מלהרשיע מקום שלא מצא תמיכה לעדות יחידה. בכל אלה יש כדי להפיג את החשש שמא עבור הזמן מעת שהסתיימה שמיעת הראיות ועד להכרעת הדין היה בו כדי לפגוע ביכולתו של בית המשפט להסיק מסקנות עובדתיות.

15. ועתה להרשעה לגופה.

כאמור, בית המשפט זיכה את המערער מתקיפתו של אריק והרשיעו בעבירה של איומים כלפיו. העובדה שאריק הפר את הוראות כוחות הביטחון והגיע לשטח על אף מה שנאמר לו על ידם אין בה, כשלעצמה, כדי לפגום במהימנות גרסתו. בית המשפט ניתח את גרסתו של אריק ועמד על כך שבכל הנוגע למרדף של המערער אחר מרקו (מרדף שאריק נטל בו חלק על מנת להגן על מרקו), המערער - לדבריו של אריק עצמו - לא הצליח ממש לפגוע בו, ומכאן שבשלב זה לא נעברה כלפיו עבירת תקיפה. גם גרסתו של אריק בנוגע לחלק אחר של האירוע, כשדבריו המערער בא לקראתו כשהוא אוחז באלה היא גרסה זהירה: לדבריו המערער ניסה להכות אותו באמצעות האלה וניסה לתת לו סטירות, ולבסוף נתן לו סטירה אחת או שתיים (עמ' 61-62). בית המשפט לא מצא כי דברים אלה אינם אמת, אלא שלא מצא להם תמיכה בראיות אחרות. נאמן לשיטתו - זיכה את המערער מן התקיפה. בהקשר זה נעיר, כי גם מן המרחק הבלתי נמנע של ערכאת ערעור ניתן לומר כי גרסתו של אריק, על פניה, אינה גרסה מתלהמת וכוללנית וניתן להתרשם מתוכן העדות כי אין המדובר בעד המבקש להגזים. צפייה בקלטת ת/4 תומכת בכך, שכן, כפי שהעיר בית משפט קמא, המערער הוא שבולט בתוקפנותו במהלך האירוע.

עדויות של חוה לוי תומכת באיומים על אריק, ונוסיף אנו כי היא משתלבת בדברים הנשמעים מפי המערער בקלטת ת/4,

16. ההרשעה בתקיפתו של מרקו מבוססת, במידה רבה על הקלטת ת/4. בקלטת נשמע אריק מזהיר את מרקו שיסתלק בשל החשש שהמערער ייקח ממנו את המצלמה; המערער נראה כשהוא עוקף את אריק תוך כדי דחיפת ידו לעברו; המערער נשמע צועק "kill them all now"; המערער נשמע כשהוא דורש ממרקו להפסיק לצלמו; לפתע המצלמה מתחילה "להשתולל" ונראים בה לסירוגין שמים וארץ ובגדי המערער - עובדה התומכת בעדויותיהם של אריק ושל מרקו כי המערער ניסה לחטוף המצלמה בכוח ממרקו; דברי מרקו הנשמעים במהלך האירוע "get away, get away" (ראו עמ' 12-14 לפרוטוקול). כל אלה נמצאו, בצדק, על ידי בית משפט קמא כמשתלבים בעדויותיהם של אריק ומרקו ותומכים בגרסתם לפיה המערער הוא שרדף אחרי מרקו וניסה לחטוף ממנו את המצלמה, עד שבסוף הצליח לתפוס בו והשניים נפלו ארצה. טענת המערער לפיה ביקש לראות אם המדובר במצלמה שלו אינה מתיישבת עם הדברים הנשמעים בקלטת, שלא לדבר על כך שהמערער עצמו הודה במהלך עדותו כי אמר למרקו לסגור את המצלמה שלו, כי אינו רוצה שיצלם אותו ואף התקרב אליו (עמ' 99, ש' 5-7).

איננו סבורים כי בעובדה שבית משפט קמא החליט לזכות את הנאשם הנוסף מתקיפתו של מרקו יש כדי להשליך על הרשעת המערער. עיון בפרק העוסק בזיכוי אותו נאשם מלמד, כי בית המשפט דווקא מצא שמרקו דייק מאוד בפרטים המזהים והמבדילים בין המערער לבין חברו. עם זאת, מאחר שהייתה זו עדות כבושה וטענתו של מרקו כי ייתכן ודבריו לא תועדו היטב בחקירתו במשטרה לא התקבלה על דעת בית המשפט, ומאחר שלא נמצא חיזוק לעדות זו שכן אריק לא ביסס בעדותו מעשה תקיפה ביחס לאותו נאשם - החליט בית המשפט לזכותו. ובמילים אחרות, אין לפנינו ממצא הקובע כי מרקו אינו עד מהימן, וכאמור הרשעתו של המערער בתקיפת מרקו אינה נשענת על עדותו של מרקו בלבד.

17. ולבסוף, עניינה של וויי. הטענה לפיה לא ניתנה למערער הזדמנות להשמיע את גרסתו במשטרה אינה משכנעת. המערער נשאל אם תקף את אחת הנשים שהייתה במקום והשיב בשלילה (ת/1, עמ' 2, ש' 43-44). גרסתו זו לא השתנתה בבית המשפט, כשכל הראיות היו פרוסות לפניו, וטענתו הייתה כי שתי הנשים שהיו במקום נפלו לארץ בלא שעשה להן דבר.

18. עדותה של וויי הייתה שהמערער הבחין בה כשהיא מצלמת אותו מניף אלה לעבר אחד הפלסטינים שהיו במקום. או אז רץ לעברה, וניסה למשוך ממנה את המצלמה. היא ניסתה להגן על המצלמה ותוך כדי כך התעקמה ידה והרצועה של המצלמה נקרעה (עמ' 34, ש' 28-32). וויי רכנה לעבר הרצפה כדי להגן על המצלמה אולם המערער ניסה למשוך אותה מתחתיה (עמ' 35, ש' 4-10). וויי הוסיפה כי כשנשכבה על הרצפה המערער בעט באדמה סביבה (עמ' 42, ש' 30-34).

חיה לוי העידה כי המערער ניסה לקחת מוויי את המצלמה משום שוויי צילמה אותו. "הוא רצה את זה באופן מאוד אלים והיא נפלה, לא זוכרת למה, הוא רצה בכל תוקף לקחת את המצלמה שלה והוא בעט... אני חושבת שהיא נפלה כתוצאה מניסיונותיה להציל את המצלמה שלה. היא נפלה והוא ניסה עם הרגל, הוא בעט סביבה כדי לא לפגוע בה או כדי לקחת את המצלמה ואז אני טילפנתי לאריק אשרמן שיבוא כי הוא לא היה לידינו ונשכבתי עליה והוא עוד ניסה קצת להזיז אותנו ולא הצליח..." (עמ' 46, ש' 9-17).

כאמור, גרסת המערער היא שהגיע לעבר שתי הנשים "ופתאום הם נופלים לי על הרצפה כאילו אני עשיתי משהו ולא עשיתי" (עמ' 99, ש' 32-33). בהמשך טען כי פנה אל שתי הנשים כדי לבקש את המצלמה ולפתע הן נפלו לאדמה מבלי שנגע בהן (עמ' 104).

מעדותה של ווי עולה כי המערער ניסה למשוך ממנה את המצלמה בכוח. כתוצאה מכך התעקמה ידה, ולאחר שנשכבה על הרצפה במטרה להגן על המצלמה ניסה למשוך אותה מתחת לגופה. כמו כן בעט באדמה מסביבה. עדותה נתמכת בעדותה של חוה, ואם צריך חיזוק לעדויות אלה, הוא בא מגרסתו הבלתי מתקבלת על הדעת של המערער, לפיה התקרב לעברן על מנת לבקש את המצלמה שלו, ולפתע פתאום הן נפלו. המסקנה היא שהמערער קושר בדבריו שלו את נפילתה של ווי לאדמה עם ניסיונו לקבל לידיו מצלמה (לטענתו - מצלמתו שלו, טענה שנדחתה בבית משפט קמא), וההסבר היחיד לקשר בין שני הפרטים הללו - הסבר שלא הוטל בו כל ספק באמצעות גרסתו של המערער - הוא ניסיונו האלים לחטוף את המצלמה מידיה של ווי. הניסיון התבטא הן במשיכת המצלמה והן בבעיטות באדמה סביבה.

הגדרת העבירה קובעת, כי "המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין בלא הסכמתו ... - הרי זו תקיפה" (סעיף 378 לחוק העונשין). נראה כי בנסיבות אלה, בדין הרשיע בית משפט קמא את המערער גם בתקיפה שבוצעה כלפי ווי.

התקיפה מתבטאת, בראש ובראשונה, בניסיון לחטוף את המצלמה בכוח. המשיכה במצלמה, שהייתה תלויה על ידה של ווי, היא בבחינת הפעלת כוח על גופה ולו בעקיפין. די בכך כדי להותיר את ההרשעה על כנה, גם אם הבעיטות בעפר מסביב לגופה אינן בבחינת תקיפה כשלעצמן. עם זאת נעיר, כי הבעיטות מסביב לגופה עשויות אף הן להוות הפעלת כוח בעקיפין כלפי גופה של ווי, אלא שאין לנו צורך להכריע בעניין זה לנוכח מסקנתנו לעיל.

19. נוכח האמור, הערעור נדחה.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י"ז בתמוז התשע"ד, 15 ביולי 2014, בהעדר הצדדים.

רם וינוגרד, שופט

**רפאל יעקובי,
שופט**

נאוה בן אור, שופטת